

GLORIA AZNAR
TARRAGONA

Joan Rovira és un referent en el panorama musical català. Les seves lletres parlen de positivisme, d'amor i desamor, de viatges i d'amistat, d'autosuperació i esperança. El cantautor de Camarles va treure el seu primer disc en solitari el 2015, *Peix sense espina*, al qual va seguir *Encara tenim temps* (2017). Abans, però, el músic va triar iniciar la seva carrera als carrers de París, ara ja fa sis anys, dels quals té molt bons records i algun de més fosc. Ara, amb diversos Premis Enderrock a les seves mans, arriba amb la gira del seu tercer treball, *Dies millors*. Ho fa al seu territori estimat, a l'Ebre, a la Ràpita, aquest diumenge, dintre del festival Food&Fashion, on presentarà l'únic concert acústic, en solitari per les Terres de l'Ebre.

De tornada a casa...

Sí. Quan trec disc és quan acostumo a fer més concerts, la majoria amb banda. Però els organitzadors de Food&Fashion em van proposar de fer un acústic i vaig acceptar. És un format més íntim, acostumo a tenir el públic una mica més a prop i no hi ha el pacte d'un repertori de dalt a baix, tot igual. Quan toco en solitari em sento molt més lliure per conduir el concert cap a on jo vulgue o cap a on el públic em proposa a cada moment.

A la carta?

Exacte. Pregunta quina voleu i la gent em proposa. Hi ha una connexió més directa i és una cosa que m'encanta. Per això tinc moltes ganes d'este concert perquè realment és un format que l'he treballat molt, sobretot recordant els meus inicis quan tocava pels locals o inclús al carrer de París, que anava sol amb la guitarra.

Què li va aportar aquella experiència?

Sempre he dit que els meus pilars són l'escola i el carrer. IESMUC, que va ser on vaig estudiar, me va donar el coneixement musical per poder compondre, tot el coneixement de l'instrument. En canvi el carrer, sobretot destaco l'època de París, era un aprenentatge de com connectar amb la gent. Són coses que a l'escola no te les ensenyen.

Ha dit sobretot París, en quines altres ciutats va tocar al carrer?

Itàlia, Milà i Roma. Però a París vaig estar tres estius.

I com connectava amb el públic?

És una cosa que no es pot explicar. Simplement amb gestos o comentaris. Són moments que saps que has de fer un gest, un somriure o que has de tocar una determinada cançó.

Fins diumenge Quarta edició del Food&Fashion

Pepet i Marieta (avui), Sukre Music (demà divendres), En&Ton (dissabte) i Joan Rovira (diumenge) són alguns dels artistes que actuen a la Ràpita des d'avui fins al diumenge en motiu de la quarta edició del festival Food&Fashion, que s'amplia un dia, un certamen que uneix moda, gastronomia i oci a la Marina de Sant Carles. El festival continua apostant per la música com a eix principal de l'esdeveniment, tot i que enguany s'ha volgut donar èmfasi també a altres disciplines, amb espectacles com l'actuació de la monològuista Jéssika Rojano o l'espectacle de màgia del mag Xavi Medina. D'altra banda, destaca també la incorporació d'un segon escenari per on passaran diverses DJs, que estarà situat en una nova zona chill out. Tanmateix, la gastronomia serà un dels altres punts forts del Food&Fashion, amb un gran nombre de food trucks amb propostes variades.

Reflexions

«Les meves lletres parlen d'autosuperació i d'esperança. Són cançons que a mi m'agradaria escoltar»

«El carrer és un aprenentatge de com connectar amb la gent. Són coses que a l'escola no s'ensenyen»

Joan Rovira
Compositor

Tenia els seus seguidors allà?

Hi havia alguns que repetien, però com que era a l'estiu, la gent anava rotant. En aquell moment tenia una maqueta de versions i vaig vendre més de 3.000.

No componia llavors?

Va ser al carrer de París on vaig començar a compondre. I amb els diners que vaig treure de vendre la maqueta me vaig autofinçar, sobretot el meu primer disc. Ahí va començar tot pel que fa a Joan Rovira de cançons pròpies.

Li agradaria tornar al carrer?

Ara, pel tipus de projecte que tinc ho veig una mica complicat. Tocar al carrer també era molt estressant, molta policia que no et deixava tocar, t'havies de discutir amb altres artistes. Però d'una forma anecdòtica no ho descarto perquè sé que ho puc fer i perquè també és bonic. Vaig conèixer molta gent allà a París a través de la música.

Encara té contactes?

Sí. Últim any de París vaig estar cinc mesos vivint a casa d'un noi que vaig conèixer tocant al carrer i em va obrir les portes de casa seva. Actualment és un dels meus millors amics.

A vostè se'l coneix com un cantautor positiu. De què parlen les lletres de «Dies millors»?

Això ve una mica agafat de la mà del segon disc, *Encara tenim temps*. Em surten missatges positius, d'autosuperació i missatges d'esperança. Crec que són cançons que a mi m'agradaria escoltar i per lo tant les faig. És com fer-te un ratge a mida, una cançó que et provoqui sensacions, la tonalitat, els records...

Li agrada la nostàlgia?

M'agrada combinar-la amb l'esperança. Durant molt de temps he fet cançons que parlaven del passat. *Quatre amics* o *Lo meu riu*, per exemple, fan referència a la meua terra, a la meua infància perquè tinc molts bons records d'aquella època i són temes que realment em mouen per dins i crec que realment poden commoure molta gent perquè penso que tothom té el record de la infància d'una forma molt present.

Amb qui li agradaria tocar?

M'agrada molt la música italiana i un dels cantautors preferits meus és Jovanotti. Itàlia és un dels llocs que més m'agrada. De fet, sempre he tingut la sensació que en una altra vida, si és que això existeix, era italià perquè tot em dona una estranya nostàlgia, com si formés part d'allò però vivint en un altre lloc.

Itàlia, l'Ebre... On li agrada anar?

Sóc un romàntic de les Terres de l'Ebre. Sempre he volgut trobar

l'equilibri entre el poble i la ciutat. De tant en tant escapar-me a la ciutat m'agrada.

Quan diu ciutat, a quina es refereix?

A Barcelona, però també he de dir que cada vegada més com més vaig al poble més a gust me sento. Fa un parell o tres d'anys queestic aquí i he tornat a recuperar aquelles amistats que potser amb el temps s'havien perdut una mica, torno a jugar a futbol amb els col·legues i sobretot el que m'agrada és viatjar sempre que puc.

A on?

Diferents tipus de viatges. L'any passat a Mèxic i enguany a Tailàndia. Viatges que a nivell humà t'enriqueixen perquè veus cultures diferents i on intento buscar inputs perquè m'inspirin. Cada pel·lícula, cada sèrie que veig, cada cançó que escolto o cada conversa estic molt atent, com una esponja per a captar idees. Intento agafar tot el que tinc al voltant i tornar a casa amb la motxilla plena de noves idees que al final seran cançons.

I allà on va canta?

Prefereixo estar com a espectador. A Mèxic vaig compondre *Me preguntaba*, l'única cançó del disc en castellà. Vaig tindre ganes de fer-la en castellà perquè m'entenguessin i encara que no la vaig tocar allà, perquè no la vaig acabar allà, al disc hi havia una petita essència de Mèxic. I ha sigut una de les més ben rebudes, suposo que pel missatge i el ritme.

Quin missatge?

Parla d'una història infantil d'amor que, amb el temps ella marxa i el deixa sol.

Els de tota la vida...

Sí perquè al final és no què escrius sinó com ho escrius. I ja fa dècades i dècades i segurament segles, des dels joglars, que es parla de l'amor i tampoc no ha canviat tant. Però més que d'amor, les meves lletres parlen d'autosuperació i d'esperança.

Aquestes cançons, les tocarà diumenge al Food&Fashion?

Sí, però amb un altre so, en un format que em permet tocar cançons que normalment no toco. I sobretot, trobar-me amb aquella essència meua dels meus principis quan encara no tenia una banda i tocava sol pels locals i carrers. M'agrada.

Dia i hora

Festival Food&Fashion
Dia: 25 agost. A les 21.30 hores
Lloc: Sant Carles de la Ràpita.
Informació: <https://foodandfashion.es/>